

MÁSODIK FEJEZET

KÁRPÁT - MEDENCE KULTÚR ÖSLAKÓI. FAJI ROKONSÁG ÉS FAJI AZONOSSÁG. A VILÁG LEGŐSIBB NÉPE.

A feltárt régészeti leletek tanúbizonysága szerint a kőkorszakbeli első európai kultúra és civilizáció Magyarország területén fejlődött ki és onnan terjedt el Nyugateurópába. De az is bizonyos, hogy az Indus, a Tigris, az Euphrates és a Nilus folyók termékeny völgyeitől a Kaukázus hegységen keresztül egészen az Atlanti óceánig az összes termékeny völgyekben, síkságon és alföldeken egy és ugyanazon fajhoz tartozó nép lakott, mégpedig "RÖVID, VAGY KEREFÉJŰ EMBER, AZ ŐSTURÁN". —

Magyarország területén a Kőkorszakban egy nagyon okos nép lakott, amit az bizonyít, hogy a jeges idők megszűnése után, amikor a felmelegedett talaj alkalmas volt a megművelésre, azonnal kezdetét vette a mezőgazdaság.

Wallace Everett Caldwell, "The Ancient World", New Yorkban, 1953-ban kiadott könyve 7. oldalán írta:

— "A Solutrean kultúra úgylátszik Magyarországon fejlődött ki és onnan terjedt el Nyugateurópába. Az ott talált, gyönyörűen kiformált babérlevél alakú tűzkövek (szerszámok) egész sorozata bizonyítja ezt. Ezek a legrégebbi kőkorszakbeli emberek népesítették be a széles kiterjedésű euráziai magaslatokat, a nagy alföldeket és az északabbra fekvő folyók völgyeit." —

130. oldal:

— "Az északmagyarországi Bükk hegység barlangjai védelmet nyújtottak az újabb kőkorszakbeli telepéseknek, akiknek anyagi kultúrája és megélhetési viszonya kedvezően volt összehasonlítható az ugyanabban a korban élő más dunavölgyi emberekével. A bükki emberek nyílt letelepülései ugyanúgy, mint a barlanglakóké semmiféle olyan feltevésre okot nem ad, mintha bármilyen anyagi különbség lehetett volna közöttük.

Az Aggteleki barlang klasszikus gyűjteménye a "neolithic földművelés" bizonyítékainak. A bükki barlanglakók nemcsak, hogy a szokásos háziállatokat tartották, hanem még három féle búzát is arattak, babot, borsót és lencsét is termeltek." —

V. Gordon Childe megállapításai szerint a "DUNAI EMBER" egész Középeurópában — (a Drávától a Balti tengerig, a Visztulától a Meuseig) — megművelte az összes termékeny folyó-

SZAK végén (Kr. e. 11 és 10,000 évek között) a Kárpátmedencében ugyanazok az emberfajták éltek, mint Közép, Dél és Nyugateurópában. A feltárt leletek alapján cáfolhatatlanul állíthatjuk, hogy a történelemelőtti idők rövidfejű ősturánjainak a leszármazottai, ma is ugyanazon a területeken kimutathatók, de faji államot csak a magyarság alkot.

Kollmann, "Europische Menschenrassen" című 1882-ben kiadott könyvében írta, hogy az Árpádházi vezérfejedelmi sírokból talált koponyaalakokat már az Aggteleki barlangban, a Nagysápi őskori koponyák és a Bronzkori koponyák között is megtalálta.

A korai bronzkort megelőző időkben Európa éghajlata a legkedvezőbb lehetett, mert az ősturáni ember szaporodásnak indult. A magasabbrendű, szellemileg és testileg fejlettebb, nemesebb, találékonyabb ember kiszorította Európa közepéről az oda betolakodott kezdetleges hosszúfejű embereket, megszállta az összes termékeny völgyeket; a Rajna, az Elba, az Odera, a Mosel folyók környékét, de zömmel a DUNA MENTÉN a KÁRPÁTMEDENCÉBEN telepedett le. A mai tudomány az európai őshonos (autochton) ősturánt DUNAI EMBERNEK, de sokkal találóbban mi "KÁRPÁTI EMBERNEK" nevezhetjük.

A csiszolt kőkorszaktól kezdődőleg a rövid és túlrövid, vagy kerekfejű ősturán a DUNAI, vagy KÁRPÁTI EMBER meghatározója.

— "K. Wolf német tudós ezekből messzemenő következtetéseket vont le, amikor ezeket állította: — "Ha összefoglaljuk az eredményeket arra jövünk rá, hogy olyan nagyarányú történelmi megrázkódtatások, mint a NÉPVÁNDORLÁS nem gyakoroltak semmiféle tartósabb befolyást az őshonos lakosság embertani jellegére, mert változnak az urak, kultúrák és nyelvek, de megmaradnak a talajhoz kötött néptömegek." —

Egy letelepedett európai népcsoport embertani jellege messze az ősidőkbe nyúló időpont óta változatlanul adva van. — "Sor-sunk, 1959. aug. 22. számából: — "Származástudat, Nemzettudat, Hivatástudat". —

A régi emberfajták évezredek át való tartós megmaradása az újabb embertani vizsgálatok folytán megdöntötte azt a begyöpösödött hiedelmet, hogy a "TÖRTÉNELEM NAGY ESEMÉNYEI UTÁN A VESZTES MEGSEMMISÜLT". —

* * *

völgyeket. A kőkorszakbeli falvak romjai alól előkerült háziállatok csontjaiból megállapítható volt, hogy a dunai ember disznót, birkát tenyésztett, a lovat is megszelídítette, sőt használta. Fegyvereket, vadászati szerszámokat ebben a korban alig találtak ezeknél az embereknél, ami annak a jele, hogy az a nép nem vadász, halász, gyűjtögető, hanem földműves és iparos volt.” —

A dunai emberek, vagyis az ősturánok már a kőkorszakban tetővel fedett kőházakat építettek, amit a számtalan feltárt kőház maradvány bizonyít. Lásd ezekre vonatkozólag: Reinert, „Die Schnurkeramischen Tottenhauser von Sarmesnstorf”, Manuus, Erg. Gg. 6. 1928. —

A Kárpátmedencében nemcsak kőház, hanem cölöpfaluk maradványait is találták, melyeknek létezéséről történelmi feljegyzések is vannak.

Az őskori cölöépítményekben Európaszerte ugyanazon fajú nép lakott és közös forrásból tanulta ezt az építkezési módot. A legrégebb eddig ismert cölöépítmények kétségtelenül a középeurópaiak, de Felsőegyiptomból is ismeretes egy falfestmény, amely Hatsepszut királyné punországi expedíciójának ábrázolása közben cölöépítményeket is mutat. Ez a falfestmény Kr. e. a XVI. századból való, tehát oly időből, amely az európai cölöépítmények virágkorával esik össze.

A cölöpkor fénykora Középeurópában a Bronzkor. A Vaskori kultúra fellépésével gyérül a cölöépítmények száma. A boszniai cölöépítmények virágzása azonban erre az időre esik s talán még léteztek Herodotos korában is, amikor a Balkán félsziget déli részein is voltak ilyenek.

A Kárpátmedencében Kr. e. az első évszázadban még mindegyik volt cölöpfalvak. — Rómában áll egy oszlop, amelyet Trajanus római császár diadalmas harcainak emeltek. Trajanus volt az, aki az ősi magyar ERDÉLY területét, amelyet a rómaiak DÁCIA néven emlegettek elpusztította és meghódította. Trajanus győzte le az ősi magyar erdélyi *összittya fehérhun törzsekkel* vérokon JAZIGOKAT (ősjászokat és GÉTÁK népét).

Az ősjászokkal és gétákkal vívott diadalmas csaták jeleneteit örökítették meg a római „TRAJAN OSZLOP”-ot körülfutó domborművek. — (ezeknek az ősjászoknak, vagyis a JAZIGOKNAK ma is élő utódai a JÁSZOK, akik Jász-nagykun vármegye területén élnek.) — Az oszlopokra vésett harci jelenetek közül az egyik vízre épített falut ábrázol, amelynek kúpus tetejű, kerek gunyhóira seregestül repülnek a rómaiak gyújtogató fáklyái. Kétségtelen, hogy a Traján oszlopon megörökített vizifalu nem képze-

let szüleménye, hanem a rómaiak idejében még valóban léteztek magyar Erdély területén cölöépítmények.

A római és görög történetírók feljegyzéseiből az következik, hogy a vízre való építkezés nem csupán a földtörténeti jelenkor elején élt ősturánok szokása volt, hanem divatban maradt később is, átszármazott a történeti időkbe, sőt tulajdonképpen még ma sem szűnt meg. Lásd Velence és Amszterdam városok cölöépítményeit.

Kétségtelen az első európai kultúra és civilizáció a Kárpátmedencéből terjedt el. A hatalmas erdők, a verőfényben fürdő távoli rónaságok új életteret nyújtottak. A közös életcél, az együttélés és a közös munka megerősítette a rendszeres társadalmi szervezkedésre való törekvést. Törzsekbe tömörültek és megalkották első törvényeiket. A családok, amelyek elég erősnek érezték magukat, hogy megküzdhesse az újvilágban leselkedő számtalan veszedelemmel, ellepték a folyók és tavak környékét. Házakat építettek, de amint észrevették, hogy idegen, ismeretlen emberek ólálkodnak tanyájaik körül, védekezésre kényszerültek.

A biztos menedéket kereső ősturánnak nagyszerű gondolata támadt. A tavakra kell házakat építeni, ahol a széles víztükr minden meglepetéstől megóvjá őket. Ledöntötték a közeli erdők fáit. Gerendákat faragtak és sokáig tartó keserves munka árán bevették a cölöpöket a tavak iszapos fenekébe. A cölöpökre tanyát építettek. Az első ház után egymásután épültek a cölöpök fölé a házak és az együttes munka eredményeként lassankint kialakult az első cölöpfalu. A cölöpfalut könnyen szétrombolható, vagy bevonható pallóból készített hidakkal kötötték össze a szárazfölddel.

A cölöpfaluk lassankint egész Európában elterjedtek. Svájcban a Zürichi tóban, Felsőolaszországban, Németországban, sőt még a távoli Írországban is találtak ősi cölöépítményeket.

Magyarországon a Fertő tavon és az ősi magyar Erdélyben az ingoványos területeken találtak ősi cölöépítményeket, amelyekről a római történetírók is beszámoltak.

Az állandó letelepedés, a földművelés és az állattenyésztés az előrehaladás legfontosabb tényezője. A mindennapi életben nélkülözhetetlen cikkek kieszelése és elkészítése megalkotta az első feltalálót. A helyhez kötött rendszeres élet szorossá tette a családi köteleket. A családokon belül kialakult a családi szeretet, erre vallanak a cölöépítmények kultúrrétegeiben talált különféle ékszerek és gyermekjátékok.

A békés fejlődést azonban megzavarta Afrika és Ázsia felől

érkező primitív, vad kóbor-vadászok megjelenése. A megművelt dús földek növényzete az élelemszerzés könnyebb lehetőségét nyújtotta. A kóbor-vadászok vándorlásaik közben eljutottak a Rajna és a Duna völgyeibe is, menedékhelyeknek a hegyek és a dombok hasadékait, barlangjait választották. Keresztül vándoroltak a mai Csehország, Morvaország, Ausztria, sőt még Nagymagyarország területein is és pusztulást hagytak maguk után. Mindenütt harcra szálltak a cölöpfalvak népeivel. A hosszúfejű, kóbor-vadászok rablótámadásai, védekezésre kényszerítették az eddig békésen élő ősturanokat. Fegyverekre volt szükség. A találékony feltaláló megismerkedett a fémekkel és a fémek megismerésével újabb korszakba lépett Európa sokat szenvedő népe.

* * *

Indiai szentkönyvek és templomi feljegyzések szerint a Vízözön, vagyis a nagy természeti tűnemény (katakliзма) Kr. e. 11,652-ben volt. (?)

A geológiai tudomány feltevései szerint kb. 25 és 50,000 évekkel ezelőtt még a Kárpátmedence belsejében, Középázsiaiban, Indiában a Ganges lapályain és a mai Rádzsputana és a Tar sívatos területein tenger vize hullámozott.

A nagy természeti tűnemény alatt Európa és Ázsia felszíne átalakult és az éghajlat is megváltozott. A megváltozott körülmények a természeti tűnemény pusztításából megmenekült emberi fajok újabb elhelyezkedését és keveredését vonták maguk után.

A nagy természeti tűnemény lefolyása alatt Európa őslakóinak egy része a Kárpátok barlangjaiban húzódott meg. A kárpátmedencei beltenger vizeinek lefolyása pedig megmentette a teljes ki-pusztulástól ezt a halálra ítélt ősi fajt. Az északi sarokról déli irányba lerohanó jeges víztömegek, melyek Észak-Európa nagy részét lemosták a Kárpátok északi lejtőinél megálltak. Az éghajlat hideg volt, de a jégtől mentes területek állat és növényvilága elegendő élelmet nyújtott a hegyek barlangjaiban meghúzódó menekülteknek.

Az éghajlat felmelegedése kb. Kr. e. 11,000 körül már megkezdődött és a kőkorszakba zuhant ősturanok lassan benépesítették a Kárpátmedence kialakult új tájegységeit. Néhány évezreddel később már kb. Kr. e. 8,000 körül a Kárpátmedence termékeny völgyeiben és lapályain megindult a földművelés.

A Kárpátmedencében egy hihetetlenül gazdag állat és növényvilág fejlődött ki, amely nagyon kedvezett az egyre inkább kibontakozó emberi életnek.

Az erdélyi medencében ott csatangolt az ősbölgény, az őstulok. Az Alföld lapos, ingoványos rétein a jávorszarvas legelt. Dámszarvasok, gímszarvasok a nedves mocsaras réteken vaddisznó falkák tanyáztak. A ragadozó állatok közül a farkas, a róka, a hiúz és a vadmacska ott élt nagy tömegben. A prémállatok közül a nyest, a nyuszt, a vidra, különféle menyétfajták és a görény népes családai adtak bőséges vadászszákmányt. Nyulak, ürgek, pelék, mókusok, patkányok és egerek akkor sem voltak kevesebben, mint most. Még gazdagabb volt a madárvilág: a cinke, a veréb, a pacsirta, a seregély, a holló, a varjú, a harkály, a császármadár, a különböző sólymok és keselyűk. Az Alföld vadvízein és lapályain hemzsegett a sokfajta lúd, a vadkacsa, a gém, a hatytyú, a pelikán és a gólya. A folyók, vadvízek és tavak tele voltak halakkal és rákokkal, ami a halászatot a legfontosabb élelemszerző foglalkozások egyikévé tette.

Itt ezen a roppant gazdag és termékeny területen találták Európa legrégebb fémekszereit.

A Kárpátmedencében feltárt "KŐ-, RÉZ- és BRONZKORI LELETEK" embertani adatai azt bizonyítják, hogy ma is ezen a területen élő magyarság ősi ethnikumai: az Erdélyi Érchegeységben a "TOROCKÓIAK", a Rézhegység körül a "KALOTASZEGIEK", Háromszék vármegyében az "ERŐSDI SZÉKELYEK", a MAROSMENTI TELEPEK, a VELEMIEK, az Erdőháton a "BARKÓK", a Mátra alján a "MATYÓK" elődei voltak az ŐSLAKÓK. Valamennyien a "RÉZ és BRONZKOR" leghíresebb kohászai, ötvösművészei és telepeik a bronzkori kultúra kisugárzó központjai voltak.

Gazdag leletek kerültek elő a Kőkorszaktól kezdődőleg minden korból. A Kárpátmedence közepe ÓBUDA és BUDA már a történelemelőtti korban sűrűn lakott terület volt. Az ott talált kőkorszakbeli ősemberi tűzhelyek egykorúak a "BÜKKI LELETEKKEL".

— "Négyezeröttszáz éves temetőket ásott fel Móra Ferenc "DESZKEN". Az Aranyhegy-i őskori lakóhely a neolith- és a bronzkor közötti átmeneti időből való, őscserepekkel, kovapattintók, csont- és kőszerszámok s festett kerámia darabokkal.

A Zengővárkony-i őstelep (78 sír) négy- ötezer évesnek becsült zsugorított neolith sírral szerepel; 104 darab őskori festett kerámiával, — halotti edények, talpcsöves tálak, szalagszerű motívumokkal. — (Zajti Ferenc: Magyar Évezredek.) —

A Kárpátmedencében, "DESZKEN" együtt találták a réz és átmeneti bronzkultúra tömérdek bizonyítékát, többek között "EU-

RÓPA LEGRÉGIBB FÉMEKSZEREIT". Rendkívül érdekesek számunkra a **"DESZKI RÉZKORI KERÁMIAI LELETEK IS, A TALPCSÖVES EDÉNYEK"** a sűrűn előforduló spirál díszű motívumokkal. A régészetben járatosak előtt ismeretes, Schliemann Trója romjainak legalsó rétegeiben talált ilyen edényeket, azóta a "spirális díszítő motívum" kor és kultúra meghatározó tényezővé vált. Ezek a deszki kerámiák **"TRÓJA ALAPÍTÓIVAL ÉS ELŐSŐ LAKÓIVAL"** mutatnak szoros kapcsolatot.

Az erdélyi Maros folyónál talált rézkori leletek viszont azt is mutatják, hogy a **"RÉZKOR"** Magyarország területéről sugárzott délre, mert a magyar rézkor a legrégibb és az innen kapott csíra virágzott az ősi **"PELAZG KULTÚRÁBAN"**. —

Krisztus előtt 6-8,000 évvel már a Kárpátmedencei ősturán ismerte a fémeket. Az eke és az ásó mindent kifordít a földből. Így jutott napfényre a Kárpátmedence megannyi kincse. A többszázezerre rúgó régészeti lelet, eredetük és származási koruk szerinti osztályozása azt bizonyítja, hogy Magyarország területén évezredekkel ezelőtt fejlett kultúra és civilizáció virágzott. De a régészek által feltárt romok és sírok leletei azt is felfedték, hogy a Kárpátmedence őslakóinak élénk kapcsolata volt az indiai Mohenjodáro, Harappai kultúrákkal, a Luristani bronzkultúrával, a Tigris — Euphrates folyók és a Nilus folyó őslakóival.

V. Gordon Childe, "The Danube in Prehistory", Oxfordban 1929-ben kiadott könyve 98. oldalán írta: — "Erősdőt és a hozzá hasonlókat úgy kell tekintenünk, mint a keleti kultúrák egyik hátszélét, melyek Kr. e. a negyedik, vagy még korábbi ezredekben virágzottak. A sok vázaforma, különösképpen a talpcsöves edények és üres tartók másait **"ÚR, KISH és ASSUR VÁROSOK"** legalsó rétegeiből hozták napfényre." —

Paul Hermann, "Conquest by Man", Londonban 1954-ben kiadott könyve 27. oldalán írta: — "Ámbár ön nem volt bőségesen, első ízben Magyarországon, Babilóniában és Szumiriában használtak ólmot, ezüstöt, vagy antimont a réz keményítésére." —

V. Gordon Childe, "The Bronze Age", Cambridge-ben, 1930-ban kiadott könyve 29. oldalán írta: — "Egy régi ötvözet az **ELEKTRUM** volt az, amit a régi korban előállítottak. Az elektrum két rész aranyat és egy rész ezüstöt tartalmazott. Ezt az ötvözetet csak Mezopotámiában, Trójában, a Kaukázusban és Magyarországon állították elő." —

Az a megállapítás, hogy az elektrumot csak Mezopotámiában, Trójában, a Kaukázusban és Magyarországon állították elő már egymagában is elegendő bizonyíték arra, hogy az ott virágzott kul-

túrák és azok népei rokonságban állhattak egymással, tehát közös ősektől származók voltak.

A **RÉZ** és **BRONZKORBAN** sehol a világon olyan magas fokon nem virágzott a kohászat, a fémipar és az ötvösművészet, mint a Dunamedencében. Ez részben annak is volt köszönhető, hogy a Kárpátmedencében számtalan igen gazdag rézlelő hely volt.

J. D. G. CLARK, "Prehistoric Europe — The Economic Basis", Londonban, 1952-ben kiadott könyvében írta:

184. oldal. — "Egyike azoknak a helyeknek, ahol legvalószínűbb, hogy ez történt, az Magyarország. A Mátra hegységben egészen a mai napig is található volt rézrög, melynek a súlya 15 kg.-ot is elért." —

195. oldal. — "Kevés kétség maradt fenn, hogy Magyarországon **"VELEM - SZENT VID"** olvasztó helyen néha tudatosan használtak ön helyett antimont a réz keményítésére. Az ott talált fémdarabok és fémrudak nagymennyiségű antimont (18 százalék) tartalmaztak és nem volt bennük ön, vagy fordítva. Csak ritkán fordult elő olyan ötvözet, amelyben mind a két fém (ön és antimon) együtt található volt." —

199. oldal. — "Egy ismert, de jól meg nem vizsgált hely, Velem - Szent Vid Nyugatmagyarországon, amely Kőszeg hegyeinek keleti kiugró részén fekszik. Ott a rézhulladékon kívül különböző öntőformákat (51 drb. kő öntőformát is), bronzszerszámokat, beleértve üllőt, kalapácsot, reszelőt és hasonlókat is találtak." —

Kőszeg mellett Velem - Szent Vidon sáncokkal kerített kő és bronzkori telep földbevájt kunyhóiból és a közeli sírokból kerültek napvilágra az őskori élet bizonyítékai. Ez a velemi telep még a kifejlett vaskorban is a bronzgyártás egyik központja volt.

J. S. Huxley és A. C. Haddon, "We Europeans" című Londonban 1935-ben kiadott közös munkájuk 198. oldalán írták: — "A skandináv bronzkor nem volt más, mint a magyar civilizáció egyik visszaütése." —

Krisztus előtt a 8 és 4-ik évezredek között az őslakosság egy része a mai Görögország területére és a Földközi tenger szigeteire költözött. Ezeket a korai kivándorlókat, mint **"PELAZGOK"**-at említi a történelemtudomány.

A mai történetírók a kárpátmedencei pelazgokat, mint ősgörögöket említi és az ősgörögökkel azonosítja, amely azonban nem fedi a valóságot, mert a pelazgok sem nyelvükben, sem pedig testalkatukban nem voltak azonosak az ősgörögökkel. Erre vonatkozólag HERODOTOS a nagy görög történetíró (Kr. e. 450 körül) munkáiban találunk bizonyítékot.

Herodotos, J. Enoch Powel fordítása, Oxford at the Clarendon Press kiadása, 1949. Első könyv:

— “Hogy milyen nyelven beszéltek a pelazgok azt nem tudom teljes bizonyossággal megmondani, de nyelvükre következtetni lehet azoknak a nyelvéből, akik még megmaradtak és Creston városát alapították. Ezek a pelazgok voltak Thessalia őslakói és szomszédai a dóroknak. A pelazg nyelvre következtetni lehet még Placia és Scylace városok lakóinak nyelvéből is, akik az Atheniaknak és minden egyéb városlakó pelazgnak és azoknak is, akik megváltoztatták a nyelvüket, földieik voltak. Ismétlem a pelazgok egy bárbar nyelven beszéltek. Így ha minden pelazg ezen a nyelven beszélt, akkor az Atheniaknak, akik szintén pelazgok voltak, egy új nyelvet kellett megtanulniuk, amikor elgörögösödtek. Creston és Placia népe nem beszéli a szomszédai nyelvet, hanem kitartóan megtartotta azt a régi nyelvet, amit magukkal hoztak erre a helyre, amikor idejöttek, de a görögök, nekem úgy látszik, mindig ugyanazt a nyelvet beszélik, amióta itt vannak.” —

• Dr. Aczél József, volt magyar középiskolai igazgató-tanár részletesen tanulmányozta az ősgörög nyelvet és 1920-ban Veszprémben kiadott “Ős görög eredetünk” című munkájában több, mint 4,000 magyar szónak és szótőnek az ősgörög nyelvvel való azonosságát mutatta ki.

Ez az ősgörög-magyar szó és szótő azonosság onnan keletkezhetett, hogy a pelazgokat meghódító “erdőlakó, pásztor ősgörög nép” ezeket a szavakat és szótőveket átvehette a kultúra és a civilizáció magas fokon állott, városlakó pelazgoktól és így került a nyelvükbe.

A Magyarországi ősturán-összittya eredetű pelazgnak elnevezett ősnép a mai Görögország és a Földközi tenger szigetein Kr. e. 4,000 körül már egy nagyon fejlett, virágzó civilizációt és kultúrát alkotott.

P. E. Cleator, “The Past in Pieces — An Archaeological Appraisal” című könyvében (George Allen & Unwin, London) a 106. oldalon írta:

— “A krétai bronzkor úgylátszik Kr. e. 4,000, vagy az körül kezdődött és ezt a virágzó civilizációt, amely ott kifejlődött egyidősnek tekinthetjük az egyiptomi és a babilonai civilizációkkal.” —

Szó sem lehet tehát arról, hogy a görögök őslakók voltak Görögországban, valamint arról sem, hogy a Balkán déli csücske és a mai Törökország lakatlan volt.

A Kárpátmedence rövid, vagy kerekfejű népe népesítette be a Balkán déli részét és a mai Törökország területét, ahol TRÓ-

JA városát alapították, de ők voltak a HETTITÁK is, akiket az egyiptomi feljegyzések, mint KEITÁKAT, KITÁKAT említenek. A KEITA, majd KITA szóból később a görög történetírók SCYTHA szót alakítottak és így nevezték el azt a népet, akit emlékeztükben a Föld legrégibb lakóinak ismertek.

S. Laing, “Human Origins”, London: Chapman and Hall, 1893, című könyvében írta: 81. oldal. — “They were a Turanian race, whose original seat was in Cappadocia, and the high plateaus and mountainous region extending from the Taurus range to the Black Sea.” —

86. oldal. — “It may be sufficient to state the result, that the Hittite language was Turanian or agglutinative, closely allied and almost identical, with Accadian on the one hand, and on the other so similar to the ancient Lydian and Etruscan, as to leave it doubtful whether these nations themselves were Hittites, or only very close cousins descended from a common stock.” —

Krisztus előtt több, mint 4,000 évvel nagy események történtek a Dunamedencében, amelyekkel kapcsolatban V. Gordon Childe “The History of Civilization” című könyve 115. oldalán írta:

“Egy őskori nép a Kaukázuson áthaladva az Ojtozi szoroson keresztül Erdélybe érkezett és zömmel az Olt folyó mentén telepedett le, de telepeik kiterjedtek a Küküllő és a Maros völgyébe is, ahol az őslakossággal összekeveredve megalkották az erdélyi neolitik kultúrát. — Erdély kincsei révén hamarosan kiépítették kereskedelmüket és összeköttetésük Mezopotámiával, az Aegeiakkal, Anatóliával és Egyiptommal is állandósult.” —

Az ERDÉLYI és az ŐSEGYIPTOMI KAPCSOLATOKRÓL egy nagyon fontos bizonyíték került elő az egyiptomi II. dinasztiabeli KHENERI FARAÓ sírjából.

— “Megint egy aranytárgy, amit a II. dinasztiabeli Kheneri faraó sírjából szedtek elő. Ezt az arany tárgyat vörös fémlerakat vontak be, amelyet vegyi vizsgálatnak vetettek alá. Kimutatták, hogy egy antimon ötvözetéről van szó. Ezzel kapcsolatban A. R. Burn, “In his Minoans, Philistines and Greeks”, című könyvében 78. oldalon írta: — Kegan, Paul, Trubner, London 1930.) — “A két fém az arany és az antimon nem egyesül, csak egy harmadik ritka elemnek a segítségével, amit Tellur-nak — Tellurium-nak neveznek. A geológusok csak egy helyet ismernek, ahol mind a három fém együtt található, az pedig ERDÉLY (Magyarország). Fel kellett tételeznünk tehát, mondotta A. R. Burn, hogy Kr. e. 3,000 évvel az egyiptomiak a Dunától északra fekvő Erdélyből kaptak aranyat.” —

Jegyzet:

Tellur kémiai jele *Te.*, színe fekete. Erdélyben található érceiben arany és ezüst kíséretében. Termőhelye: ZALATNA Erdélyben. Ugyanott antimon is előfordul. Erdélyen kívül eddig tellurt csak Ausztráliában, továbbá az Északamerikai Egyesült Államokban, Colorádóban, Calavaras Co; Californiában, Ballaratban találtak csak. —

Révay Nagy Lexikona. II. kötet, — (Budapest 1911. évi kiadás, 3. oldal.) — "Az aranyleletek" címszó alatt egy nagyon fontos történelmi bizonyíték leírását olvastuk. — "Több hazai leletben fordultak elő ékszer gyanánt viselésre nem alkalmas aranykarikák. Legtöbb a máramarosi kincsben, összesen 22 darab. A karikák súlyadataiban bizonyos törvényszerűség mutatkozik. 9 g.-ot megközelítő súlyú egység többszöröseinek hatszoros, tizennyolcszoros, és harminchatszorosának felelnek meg: úgy az egység, mint annak többszöröse arra mutat, hogy hazánk ősnépeinél a "BABILONIAI SÜLYRENDSZER" volt alkalmazásban." —

Több, mint 6,000 évvel ezelőtt a Tigris és Euphrates folyók völgyeiből egy "RÖVIDFEJŰ=BRACHYCEPHALIK NÉP" vándorolt a Dunamédecébe (Visszavándorlás).

Ez a nép bányászattal, kohászattal és ötvösséggel foglalkozott. Szabályos tervek szerint a folyók árterületein cölöpökre építették házaikat és kultúrájukkal tovább fejlesztették a kárpátmedencei ősturan kultúrát.

Ez a visszavándorlás kétségtelen, hiszen a magyar-szumir faj és nyelvrokonságot a régészeti leletek azonossága és a nyelvrokonság bizonyítja. Meg kell még azt is jegyeznünk, hogy történelmi szempontból teljesen mellékes most az a kérdés: a mai magyarság a szumiroknak-e a leszármazottja, vagy a szumir nép származott-e attól az ősnéptől, amelynek a mai magyarság az egyenes leszármazottja.

Kétségtelen: a régészeti leletek azonosak. Mezopotámiában, Trojában és a Földközi tenger szigetein feltárt szerszámok, fegyverek, kerámiai tárgyak és ékszerek csodálatos hasonlatossága. A díszítő elemek azonosak, de azonos az anyaguk is, amely V. Gordon Childe figyelmét sem kerülte el.

"The Bronze Age", Cambridge, 1950. p. 29. p. 72.

— "The Danube in Prehistory", Oxford, 1929. p. 98.

Colonel A. Braghine, "The Shadow of Atlantis", London 1938. p. 149. stb.

Száz évvel ezelőtt Lenormant francia tudós megállapította, hogy az általa SZUMIR-nak elnevezett ősnép nyelve a magyar

nyelvhez áll legközelebb.

A szumir nyelv ragozó (agglutináló) nyelv, vagyis a nyelvtani viszonyok kifejezésére szolgáló alakelemeket a szótóhoz illeszti. A többtagú szavakban a szavak minden tagjában ugyanazon hangzó van (teljes illeszkedés), ahol pedig a hangzók különbözők, a hangzóknak bizonyos szabályos egymásutánját vehetjük észre (tökéletes illeszkedés).

Sok évezred után is vannak olyan szumir szavak, amelyek változatlanul élnek a mai magyar nyelvben. Ilyenek pl.: Isten, úr, szab, kapa, nap, ugar, stb.

Lásd: P. Anton Deimel S. J., "Sumerisches Lexicon", Roma 1927. Cyril J. Gadd, "A Sumerian Reading Book", Oxford, 1914. Friedrich Delitzsch, "Sumerisches Glossar", Leipzig, 1914.

Jaketta Hawkes and Sir Leonard Wooley, "Prehistory and the Beginning of Civilization" című könyvük 635. oldalán elismerik és bizonyítják a szumir-magyar nyelvrokonságot.

A nyelvtudósok, amikor az ősturan szumir nyelv szabályait megállapították, olyan tételeket rögzítettek, mint nyelvszerkezeti alapot, melyek a magyar nyelvnek a sajátosságai. Vegyük tekintetbe most azt a körülményt is, hogy az ősturan szumir nyelv és a Kárpátmedencében a természetes nyelvi fejlődés eredményeként kialakult MAGYAR NYELV is évezredek során sok változáson mentett át. Ennek ellenére a nyelvszerkezeti sajátosságot mind a két nyelv megőrizte. A két nyelv, a szumir és a magyar szótóveinek azonossága kb. 25 százalék. A két nyelv azonossága tehát nem véletlen, hanem a nyelvek fejlődésének fokozatait követve, állíthatjuk, hogy a mai magyar nyelv nem más, mint az ŐSTURÁN KÖZÖS NYELV a Krisztus utáni MÁSODIK ÉVEZRED FEJLŐDÉSI FOKÁN, mint volt, ugyancsak a SZUMIR NYELV is a Kr. előtti évezredekben.

Mit bizonyít a településtörténelemtudomány? — A településtörténelemnek egyik legfontosabb módszere a földrajzi fogalmak neveinek nyelvészeti elemzése. A földrajzi fogalmak nevei nagyon gyakran túléltek a népet, amelytől a nevét kapta s örökös tanúként figyelmeztetik az utókort arra, hogy milyen nyelven beszélt az a nép, aki ezen a területen először lakva annak a neveket adta.

Ősrégi emberi szokás, ha érkezéskor az újonnan elfoglalt, vagy megszállt területen a földrajzi fogalmaknak még nincsenek nevei, visszahagyott óhaza, folyó, hegy és helység neveire kereszteli azokat

új hazájában is.

— "Alag, Arad, Árpád, Bács, Béga, Balat-(on), Béla, Dér, Fót, Gömör, Kál Kálnó, Kálmán, Kassa, Kerka, Kolozs, Kikinda, Kárpátok, Mór, Pakod, Rába, Tábor, Tas, Zala, Zilah, stb. stb. ..." —

Ezek a nevek és még ezekhez hasonló nevek százai találhatók a Tigris-Euphrátes folyók völgyeiben, a mai Palesztina, Szíria, Libanon és Törökország területein feltárt ősrégi leletek felirataiban.

A településtörténelem többszörösen felülvizsgált módszerei alapján azt a bizonyítékot kaptuk, hogy a Kárpátmedence kultúr őslakossága ugyanazt az ősnyelvet beszélte, mint Elő és Kisázsia ősnépei. — Ha most tovább kutatunk Elő és Kisázsia területén feltárt ősrégi leletek feldolgozásairól szóló tudományos munkákban, akkor a "magyarságra nézve" igen érdekes következtetéseket vonhatunk le.

— "The New Universal Encyclopedia", kiadó Sir John Hamerton, London. I. kötet, 719. oldalán leközölt térképen (Asszíria térképe) a következő városneveket láthatjuk: — "Ur, Kish, Hit, Borsip, Árpád, városok, alsó és felső Zab folyó." —

— "Szent Biblia azaz, Istennek Ó és Új Testamentumában foglaltatott egész Szent Írás". Károli Gáspár fordítása, Budapest: — "Ézsaiás könyve 10. rész 9. vers; Királyok könyve II. 18. rész, 34. vers; Mózes IV. könyve, 21. rész, 1. vers: — "Arad, Árpád és Kálnó városok." —

Herbert G. May, "Oxford Bible Atlas", London-Oxford University Press, 1962: — "Ar, Arad, Arvad, Arbela, Arpad, Arus, Beer, Bene, Bezek, Calno (Kalno), Der, Edrei, Gath, Ur, Ura, Kish városok, Kishon, Saros, Zab folyók, Lud és Shur környék, Tábor hegy." —

Professor Maspero, "The Passing of the Empires" — 850 B.C.-330 B.C. — Prof. Sayce kiadása, London 1899. Ebben a könyvben a következő neveket találhatjuk: — "Arpad, Arvad, Arad, Akko, Edrei, Arka, Gath, Arbela, Irkata, Karparuda, vagy Kalparuda, Kaki, Khalman stb. városok, Madara, Paripa megerősített helységek, Zolakert kerület, Zala, Meher-Kapussi helységek, Tábor, Turat és Tas hegyek, Turnát, Zab, Kherka, és Kur folyók, stb." —

Prof. Maspero, Hon K. C. M. G., "The Struggle of the Nations — Egypt, Syria and Assyria", A. H. Sayce prof. kiadása, London 1925. Ebben a könyvben közölt térképeken a következő neveket láthatjuk: — "10. old. Jordán folyó ősi neve: YORDUNA, vagy JAR DUNA, Arvad, Arad, Arka, Irkata városok; 12. oldal. Genesareth tó ősi neve KINNERETH-tó. stb." —

Kisázsia ősrégi városai már romokban hevernek, a földrajzi fogalmak ősi nevei onnan eltűntek, de ez az eltűnés csak látszólagos, mert ezeket a neveket ma is megtaláljuk a Kárpátmedencében az Aldunától a Magas-Tátraig terjedő területen.

Kétségtelen, TÖRTÉNELMI MAGYARORSZÁG TERÜLETE a SZUMIR VÁROSALLAMOK IDEJÉBEN, tehát legalább 6000-8000 évvel ezelőtt a SZUMIR KULTÚRKÖRHÖZ és ezekben az időkben ŐSLAKÓI a MAI MAGYAROK ŐSEINEK A VÉRÉHEZ TARTOZTAK.

P. Szelényi Imre volt magyar honvéd tábori főlelkész a "Szumer-Magyar Rokonság — Östörténeti, Nyelvészeti, Archeológiai és Irodalmi tanulmányában" — a 45. oldalon írta: — "EZEKNEK AZ UTÓDA PEDIG CSAK AZ Ő NYELVÜKET BESZÉLŐ NÉP LEHET, A M A G Y A R . " —

* * *

FAJI ROKONSÁG ÉS FAJI AZONOSSÁG.

A faji rokonság alapja a közös őstől való leszármazás. A helytelen embertani osztályozás és a tudatos történelemhamisítás sok zavart okoz. A történelemhamisítók azt terjesztik, hogy Európa őslakói az "ÁRJÁK, vagyis a GERMANOK ŐSEI" voltak.

Időszámításunkat megelőző időkben, kb. Kr. e. 1,200-ig Európa középső, nyugati, délnyugati és déli részeiben "rövid, vagy kerekfejű nép" élt. A történelemtudósok megállapításai szerint Kr. e. 1,200 és 1,100 évek közötti időkben Ázsia északi vidékei felől, Középoroszországon keresztül "HOSSZÚFEJŰ NÉP" tört be Európába. Ezek a hosszúfejű emberek az "ACHAJOK" voltak. — "The New Universal Encyclopedia", London. I. kötet 66. old., IV. kötet 2,786. oldal. —

A második betörő hullámot a "DÓROK" képezték, akik átvonultak a Kárpátmedencén és pusztulást hoztak a Tisza völgyébe. Északról délfelé haladva hagyták el a Duna-Tisza közét és a mai Görögország területére vándoroltak és ott letelepedtek. A mai Görögország területén az "ŐSI TURÁNI KULTÚRAVAL, A PELAZG MŰVELTSÉGGEL" találták szembe magukat.

A fogalmak tisztázása megköveteli, hogy foglalkozzunk a "RÖVID, vagy KERÉKFEJŰ és HOSSZÚFEJŰ, vagy ARJA elnevezésekkel.

Östuránok, vagy RÖVID-KERÉKFEJŰ, FEHÉR BÓRSZÍNŰ EMBEREK "EURÓPA ŐSLAKÓI", akiket az embertudomány egy görög szóval "BRACHYCEPHALIC"-nak nevez.

ÁRJÁK, vagy HOSSZÚFEJŰ, FEHÉR BÓRSZÍNŰ EMBE-

REK", Európában való megjelenésük a történelmi időkben történt. Őshazájuk Északoroszország és Északszibéria területén lehetett, mert a történelmi időkben Oroszország területeiről árasztották el az ősturánokkal benépesedett mérsékeltégőv alatti termékeny területeket.

Az ősturán mitológia és hagyományok szerint a Sárga tenger-től az Atlanti óceánig a mérsékelt égöv alatti területeken, valamint Burmától a Földközi tengerig az összes termékeny területet és füves pusztákat az ősturán, szittyá - hun népek népesítették be, akik ott birodalmakat is szerveztek.

Az ember és történelemtudomány keresi, kutatja a mai Európát benépesítő emberi fajták eredetét, őshazáját és azt az időpontot, amikor ezen a földrajzi tájegységen megjelentek.

Kollmann, 1882-ben kiadott "Europische Menschenrassen" című munkájában kimutatta, hogy Európa mai népei több emberfajtaból állnak. Ezeket az emberfajtákat az agykoponya jellegzetes alaki sajátágaiból, valamint egyes részek korrelációjából igyekezett megállapítani. Tanulmányai alapján azt állapította meg, hogy Európa mai lakossága "ÖT KOPONYA TÍPUSRA" tagozódik, melyek csaknem minden európai népben, így a magyarságban is megtalálhatók.

— "Ha kikapcsoljuk a németeket, akik az utolsó évszázadban vándoroltak be (Magyarországba), valamint a cigányokat — írta Kollmann — akkor a magyarság összetétele a következő:

1. — Keskenyarcú, rövidfejű,
2. — Szélesarcú, rövidfejű és
3. — Szélesarcú, középfejű emberek.

Kollmann kísérlete meg először a magyarság antropológiai tagozódását módszeres vizsgálatok alapján megállapítani.

Ripley, kiváló antropológus 1900-ban megjelent klasszikus művében, "The Races of Europe", sajnálattal állapította meg, hogy a magyarok fizikai jellegeit eddig még kevésbé ismerjük, tudományosan kevesebbet tudunk róla, mint a többi nagy európai népek bármelyikéről.

Ripley könyve 433. oldalán azt állítja, hogy a magyarok semmiféle szempontból tekintve "NEM IDEGENEK EURÓPÁBAN". A székelyekről pedig azt állítja, hogy azok nem mások, mint elszigeteltségük folytán a legeredetibb formában megmaradt ŐSI MAGYAR ETHNIKUMOK.

A magyarság eredetét kutatva foglalkoznunk kell, hacsak töviden is a mai Európát benépesítő fajtákkal, azok hovatarozandóságával és rövid embertani leírásával.

Európa lakossága ma a következő emberi fajtákra tagozódik: 1. északi, 2. mediterráni, vagy földközi tengeri, 3. alpesi, 4. balti, vagy keletbalti, 5. dinári, 6. kaukázusi és a felsorolt emberfajták átmeneti, vagy kevert típusaira.

A koponya alakkülönbségei alapján Európát ma benépesítő emberi fajtákat KÉT RÖVID, vagy KERÉKFEJŰ és KÉT HOSSZÚFEJŰ (Dolichocephalic) változatra vezethetjük vissza.

Az "ÁRJA FAJELMÉLET" szerint csak az ÉSZAKI HOSSZÚFEJŰ EMBER A TISZTA ÁRJA.

Mi a KÉT RÖVID, vagy KERÉKFEJŰ EURÓPAI ÓSVÁLTÓZATOT "TURÁNI"-nak nevezzük és GONDVÁNABÓL származtatjuk.

A koponya alakkülönbségei alapján a "HAT, ma EURÓPÁBAN ÉLŐ EMBERI FAJTA" három főcsoportot alkot.

- A. ÁRJÁK, vagy északi hosszúfejű emberek,
- B. Földközi - tengeri, vagy mediterráni hosszúfejű emberek,
- C. GONDVÁNAI, vagy TURÁNI ÓSVÁLTÓZATOK: Kaukázusi, dinári, alpesi és balti rövidfejű emberek.

Az európai emberfajták részletes ismertetésével, kialakulásukkal és megjelenési idejükkel a tanulmány Nyolcadik fejezetében foglalkozunk részletesen.

* * *

Európát a rövidfejű népek rázták föl történelemelőtti álmából. Velük indult el ennek a földrésznek a történelme, ők kezdték meg ennek az emberi tájnak a kialakítását és formálták azzá ami az "ÉSZAKI GERMÁN, majd a SZLÁV POLITIKAI TÚLSÚLYA" előtt volt.

A régészeti és embertudomány a temetők tanúbizonyságai alapján azt állapította meg, hogy a JÉGKORSZAK (DILUVIÁLIS IDŐK) óta, melynek kezdetét a "NAGY TERMÉSZETI TŰNEMÉNY, vagy KATAKLIZMA" jelentette, India északnyugati részét, az Iráni felföldet, a Káspi és az Aral tavak környékét, a Tigris, az Euphratesz és a Nilus folyók völgyeit FEHÉR BÓRSZÍNŰ, RÖVID, vagy KERÉKFEJŰ NÉPEK népesítették be, de a tudományos kutatás azt is kimutatta, hogy Európában is éppen úgy őshonos (AUTOCHTON) volt, sőt eredetileg onnan terjedt el ez az ősi TURÁNI EMBERI FAJTA.

Az embertantudósok vagy tudatosan, vagy felületesen csak DINÁRI és ALPESI EMBERI FAJTÁKRÓL BESZÉLNEK. Az elnevezésük helytelen, vagy tudatosan megtévesztő, mert amit ők "DINÁRINAK" neveznek az tulajdonképpen egy IKERFAJTÁT

jelent, amelyben a két ikerváltozat csaknem egyenlő számarányban fordul elő.

Az ikerváltozat a./ Kaukázusi (Turáni), vagy ma helyesebben ALFÖLDI MAGYAR FAJTA, b./Dinári, vagy helyesebben délmagyar emberfajta. Az alföldi és a dinári, vagy délmagyar emberfajta a MAGYAR NEMZETTEST 60 százalékát képezik, mégpedig, a kaukázusi, vagy alföldi magyar 40 százalék, dinári vagy délmagyar 20 százalék.

V. Gordon Childe megállapítása szerint Kr. e. több mint 4 ezer évvel egy ALPESI ÉS DINARI fajtaelemekből összetevődött nép telepedett be a Kárpátmedencébe, ahol összekeveredett az ottani őslakossággal.

A valószínűség szerint itt visszavándorlásról lehetett csak szó.

A történelemtudomány megállapítása szerint a Földközi-tenger környékének, Indiának, Előázsának és a Magyarországgal kezdődő roppant kiterjedésű nyugati és keleti ázsiai pusztaságok benépesedése a DUNAMEDENCÉBŐL, vagyis ÖSTURÁNBÓL indult el. A turáni emberek legősibb vándorlásai kétségtelenül Kr. e. 10,000 és 5,000 évek között történtek.

Bizonyítékok azt mutatják, hogy "TURÁNI EREDETŰ NÉPHULLÁMOK" már a legrégebbi időkben átkeltek a HIMALÁJÁK HEGYEIN, vagyis azok nyílt szorosain és Indiában telepedtek le.

DUNBAR, "INDIA TÖRTÉNETE", Londonban 1936-ban kiadott könyvében írta: — "Vannak földrajzi és ethnológiai érvek, melyek amellet az elmélet mellett szólnak, hogy a SCYTHA eredetileg Ausztria és Magyarország termékeny síkságairól jött Indiába. A népnek, amely abban az országban élt a "WIRO"-nevet adták. Arról van szó, hogy néhány törzsük Európából Ázsiába vándorolt és elérte BACTRIAT kb. Kr. e. 2,000. és 1,500. évek között. Azután tovább üzettek Középázsia kiszáradása által, amely már megkezdődött.

Délfelé mentek a Hindukus szoroson át Afganisztánba. Innen leözönlöttek a síkságokra a Kabul bejáratain keresztül a Kurram és a Gumal folyókhoz, a hódítók első vonalára." —

(A wiro = varedaha, a hunok fajtájához tartozó nép).

A kárpátmedencei ősturánt a régi latin és görög történészek SCYTHA-nak nevezték. A scytha elnevezés a "KEITA = KITTA" névből alakult ki.

Justinus M. Junius latin történész, aki A. D. a II. évszázadban élt, "Epitoma Historiarum Philippicarum Pompei Trogi" című munkájában megemlíti "Trogus Pompeius" latin történész

megállapításait, melyek szerint a világ legősibb népének a SCYTHAKAT tartotta. De nem csak a latin történészek, hanem a sokkal korábbi időkben élt görög történetírók is a SCYTHA FAJT tartották a legősibb emberi fajtnak.

A hatalmas turáni család, számtalan név alatt szerepeltetett törzseiről, népeiről és nemzeteiről nagyon sok régi görög, örmény, latin sőt kínai feljegyzés is fennmaradt. Pl.

Agathangelos, "Szent György élete" I. kötet.

Cicero, "Epistola ad Atticum".

Claudianus, "Rufinum" L. I., L. II.

Mosis Chronensis, "Historiae Armenorum".

Curtius, "Historiae Alexandri Magni".

Eliseus, "Az örményeknek a perzsák ellen viselt háborúja", II. és III. kötet.

Faustus Byzantius, "Örmények történetei".

Herodotos, "Historiarum".

Josephus Flavius, "Antiquitatum" L. XVIII.

Pharbi Lázár, "Az örményeknek a perzsák ellen viselt vallási és szabadság harcai". 432-től a 485. oldalig.

Plinius, "Historiae Naturalis" L. VII. c. 16. L. VI. c. 23.

Priscus apud Stritterum Hunnicorum" Cap. XI. 164. cikk.

Procopius de bello Persico" L. I.

Strabo de Situ Orbis" L. XI.

Tacitus Annalium, L. II. c. 3., c. 68., L. VI. c. 8. L. XII. és VI. stb.

A felsorolt történészek műveikben általában azt állítják, hogy az általuk ismert scytha, vagy szittyia ősnép főtörzse a "CHUS" volt.

Calmet, a tudós biblia magyarázó "Commantaires en Genese" ch. 10. című művében megemlíti, hogy egy másik igen gyakran szereplő scytha törzsnév a "SAGA" a chus elferdítéséből keletkezett, de valójában mind a kettő egyazon népet jelöl.

Ugyanez az eset áll fenn a "MASSAGETA" elnevezésnél is. Nincsen egy olyan összittyia, magyarfajú nép, aki önmagát "massagétának" nevezte volna. A massagéta nem szittyia, hanem idegen, mégpedig örmény eredetű, amelyet a görögök szokásaikhoz híven, kiforgattak eredeti szóalakjából és elgörögösítették.

A kérdéses név eredeti örmény jelentése "NAGY CHUS" volt. Az örmény feljegyzésekben különböző kiejtés szerint "MASCHUS, vagy MASSACHUT" alakban található. Két szóból kötötték össze: NAGY és CHUT, vagy CHUS-ból. A jobban hangzás kedvéért az örmények "MASSACHUT"-ot a görögök pedig a füle-

iknek jobban hangzó "MASSAGÉTÁT" csináltak. A CHUS szóból alakult ki a "CHAZÁR, vagy KAZÁR" név is.

Az arabok a Káspi-tengert "CHUSAR"-nak nevezték, amely a CHUS névből vette az eredetét. — "Mare Caspium Arabicus Cusar" = Calmet, "Dissertatio de regionobis decem tribum Israel", L. IV. —

A régi történészek leggyakrabban ezt a három törzsnevet említik: DAHA, MASSAGETA és SACA.

Curtius, "Historiarum" L.VI., — "Sogdiana, dahae, massagetae, sacae sui juris sunt." —

A scytha, a massageta, a saca, a daha és a chus nevek mennyire egyazon népet jelölnek, világosan igazolva van azáltal, hogy ugyanazon történelmi esemény elbeszélésénél a szóban forgó népnél különböző neveket használtak. Pl.

Herodotos, Strabo és Justinus, akik feljegyezték Cyrus perzsa király és Tomyris scytha királynő véres háborúját, mind a hárman különböző népvét említene. Herodotos Tomyrist, a massagéták királynőjének, Strabo saca királynőnek és Justinus pedig scytha királynőnek nevezte.

Az ősi szittyá törzsnevek közül egy igen fontos történelmi név a "PARTHUS". A parthusok az ősi CHUS törzs egyik ágát az elpártoltakat a PARTOSOKAT képezték. Az örmény történészek ezért, hol CHUSOK-nak, hol pedig PARTHUSOK-nak (PARTOSOK) nevezték őket, míg végül a "PARTHUS" névalak maradt fenn.

— Meg kell említenünk most a "KAZÁROKAT" is. A kazárokat a felületes és téves utakon járó magyar és idegen történészek hol "törökfajúnak, hol pedig zsidónak" nevezték ki.

Az örmény történészek 214 körül (i. sz.) kazárokkal népesítették be a Káspi-tenger észak-nyugati vidékeit és azt is megemlézték, hogy azok a "basilaeus scythak"-kal élnek együtt.

Mosis Chronensin, "Historiac Armenorum"-ának II. kötet, 65. oldalán írta: — "...hogy Valarszak örmény király uralkodása alatt (i. sz. 194-214) a kazárok és a basilok egyesült csapatai a kaukázusi "TZUR KAPUN" át Szurhab és Venaszép királyaik vezetése alatt betörték Örményországba. Átkeltek a Cyrus folyón és megtámadták az örményeket. A harcok alatt Valarszak örmény királyt nyíllövés érte és elesett." —

A kazárok i. sz. első évszázadától kezdődően szerepelnek az örmény történelemben. Az örmény leírások szerint a basilusokkal és hunokkal együtt harcolnak, nyelvük, ruházatuk, fegyverzetük és harcmódoruk azonos volt.

A kazárok nem lehettek kapcsolatban a törökökkel, mert török nép még azokban az időkben nem volt, mert a törökfajú népek ősei csak i. sz. a hatodik évszázadban jelentek meg először a történelem színpadán és ezeket nevezte el a történelemtudomány "UJGHUOK, vagy UGOROK"-nak.

A régi történészek a SCYTHÁKAT chus, saca, daha, massageta, parthus, abar, vagy avar, úz, panarata, coman, kazar stb. nevek alatt szerepeltetik. A legfontosabb azonban az a bizonyításuk mely szerint a

— "HUN és a SCYTHA" — azonos egymással.

Byzantinus Faustus, "Az örmények története" című könyve III. kötet, 7. fejezetében írta: — "...a massagéták királya, számos hun hadak fejedelme. A massagéták királya egybegyűjtötte hunjainak minden csapatát." —

Elizeus, "Vallási háború", című könyve 8. fejezetében írta: — "...lerontotta Tzur őrizetét és átvezette a massagétákat... Megnyitották az alának (Tzur) kapuit és bebocsátották a hunok seregeit." —

Hová lettek a Krisztus utáni IV. évszázad massagétái és scythái és hol lappangtak a "hunok" Kr. után 375 előtt???

Ugyanis Kr. után a IV. évszázadtól kezdődőleg egyszerűen eltűntek a történelem színpadáról az egykor hatalmas SCYTHÁK, de ugyanakkor megjelentek a "HUNOK".

HUNOK voltak a hajdankor SCYTHÁI és MASSAGÉTÁI és viszont a hajdankor SCYTHÁI nem voltak mások, mint a Kr. utáni negyedik évszázadban (375-ben) megjelent "HUNOK".

Procopius már csak "ATILLA" massagéta-hun hadseregéről írt, de a mai történészek kb. 300 nevet adnak Európa és Ázsia hatalmas területén egykoron élt ősturáni népnek. A történészek nem akarnak rájönni arra, hogy vidékekszerinti, vagy főnökeik, vezérek eltorzított nevei mögött nem egy "újabb faj, vagy nép búj meg", hanem ugyanannak az ŐSI NÉPNEK, UGYANANNAK AZ ŐSI NAGY CSALÁDNAK csak egy csoportja.

Ma fokozottabb mértékben hamisítják és torzítják a történelmi igazságokat, mint valaha, hogy az "ŐSI NAGY, TURÁNI NÉPCSALÁD LÉTÉRŐL ÉS TÖRTÉNELMI SZEREPÉRŐL" eltereljék a figyelmet.

A huszadik évszázad, vagy helyesebben a "Börtönök és akasztófák korának" történészei előtt nem ismeretlen az ŐSTURÁNOK TÖRTÉNELME, sőt nemcsak ismerik, de munkáikban ma már meg is említik azt.

A mai magyarság az ŐSI TURÁNI NAGYCSALÁD EGYE-

NESAGŰ LESZARMAZOTTJA, amelyet nemcsak magyar, hanem idegen történészek is elismernek.

Horváth Mihály, "A magyarok története" — Rövid előadásban, ötödik javított kiadás, Budapest, 1876. című könyvében írta:

— "Első könyv, Őskor. Első fejezet 1. Eredetük, ősi hazájuk, 1. oldal — Mindezeknél helyesebbnek tartandó azok véleménye, kik a nemzeti őshagyományok, nyelv és idomrokonságokat is kellőleg számbavéve, anélkül hogy eredetök legelső, talán örökre homályban maradandó szárait makacsabban vitatnák, abban állapodnának meg, hogy a magyar nép tagja az ural-alta-i, vagyis KUN-SCYTHA NÉPCSALÁDNAK, s vérrokona a hun, vagy kun, a kazár, a bolgár, az avar, vagy várkun, a palócz, az úz, a besenyő népeknek, melyekkel ugyanazon egy nyelvet beszélt. E népek közül kisebb nagyobb csapatok, részint költözködések közben csatlakoztak a magyarokhoz, részint utóbb, mai hazájukban telepedtek meg közöttük. A megtelepülés, valamint a honfoglaláskor, úgy később is tömeges volt; minél fogva e népek szintoly könnyen megőrizhették s bizonyosan meg is őrzik vala nemzeti nyelvüket, ha az különbözött volna a magyaroktól, mint megőrizték a magokét a magyarok közt lakó más ajkú népfajok. De amennyire történelmi emlékeink terjednek, semmi nyomára sem akadunk annak, hogy ezen népek a magyartól lényegesen különböző nyelvet beszéltek s külön testalkati idomokkal bírtak volna. A különbség, mely nyelvükben létezett, fennáll az maiglan a kun, palócz, székely, göcsei és csángó szójárásokban: s ez maga is eléggé bizonyítja e népek ugyanazon eredetét, egy törzsből származását." —

Zenaide A. Raguzin member of the "Societe Ethnologique" of Paris: of the "American Oriental Society", corresponding member of the "Athenae Oriental" of Paris, — "The Story of the Nations — The Story of Chaldea — from the earliest times to the rise of Assyria", 1896-ban New Yorkban (G. P. Putnam's Sons) kiadott könyve 139. oldalán írta: — "The Hungarians, one of the most high spirited and talented nations of Europe, originally of turanian stock." —

Szóllósi Sándor, "Szittyák, Hunok, Avarok, Magyarok" című történelmi tanulmányában írta: — "A magyarság elaltatására, nemzeti érzéseinek, büszkeségének letompítására annyi szállóigét találtak ki a közéjük került idegen hitetők, politikai és történelmi hipnotizőrök, hogy bizony már majdnem végérvényesen elaludt; egy nagy világégésnek, nemzeti katasztrófának kellett jönnie, hogy magához térjen.

A nép nagy része — mint hogy az áltató bűvészek előadói katedrákon és újságok szerkesztőségében ültek s a nap, mint nap hallatták a bűvölő mondatokat — megingott magyarságtudatában és szinte félenkké vált, mivel testvértelennek, elhagyottnak érezte magát a körülötte élő népekkel szemben, melyeket olyan hatalmas rokonok támogattak, mint a németek és oroszok és nem utolsósorban az oláhok.

Ilyen hipnotizáló szállóigék voltak: elmaradt nép vagyunk, kis nép vagyunk. Az elmaradottságunkról szóló bűvös mondatot világhírű tudósaink, művészeink, hadvezéreink számtalanszor megcáfolták; még a szociális előrehaladottság tekintetében is a közép-hely és nem utolsó illet meg bennünket.

Megcáfolják ezt a vádat a jelenleg is az emigrációban élő magyarok, akik a tudomány, a művészet, a munka és a sport terén egymásután szereznek világhírnevet és dicsőséget a magyarságnak.

Az ijesztésre szánt "KIS NÉP VAGYUNK" mondásra elég annyit említenünk, hogy az első világháború utáni időkben számbelileg "NYOLCADIK" helyen álltunk Európa népei között. Számbelileg nem voltunk tehát "KIS NÉP" úgy, mint tehetség tekintetében, ahol a LÉPCSŐ LEGELSŐ FOKÁN A HELYÜNK. — "(Hídverők, 1954-ben kiadott Évkönyvéből.)" —

* * *

Az angol és hindu történészek, antropológusok, régészek megállapításai szerint India őslakói Kr. e. 10. és 5. ezredik évek között érkeztek Indiába Középázsia felől. Ezek az első telepések a "BRACHYCEPHALIC NÉPHEZ", vagyis "RÖVIDFEJŰ NÉPHEZ" tartoztak és így nem voltak ÁRJÁK.

Dr. B. S. Guha az Indiai Embertani Kutatóintézet igazgatója a következő megállapításokat tette: — "India különböző alcsoportokat alkotó "brachycephalic fajtaeleme" egyetlen fizikai típusból alakult ki, amely Középázsia felől érkezett. Ez a brachycephalic nép ma két csoportot alkot, mégpedig ALPESIT és DINARIT. Ez a két rövidfejű embertípus terjedt el India nagyobbik felében.

A dinári faj Bengálban és Orisszában mutatkozik a legerősebben, de még található Kathiwarban, Kannadában, valamint a Tamil országokban is.

Az alpesiek Gujaratban vannak többségben és szélesfejű típusaik Malabar kivételével egész Középindióban otthonosak, de nem találhatók Telugában.

Korai brachycephalic csoportok telepedtek le, vagy vonultak

át a Ganges völgyén egészen a folyó torkolatáig és nyomokat hagytak Középindióban és Bihar-ban. Egy másik vándorlásuk a Himaláják vidékén ment végbe Csitrá-tól és Gilgit-től egészen Nyugatnepálig.” — Dr. B. S. Guha, Director of the Anthropological Survey of India.) —

*

*

*

A mai Perzsia területén “LURISTÁNBAN” egy ősi turáni kultúrát és civilizációt tártak fel. Perzsiában a Zagros hegységben talált “aranykincsek és bronztárgyak összittya eredetűek”.

Marcel Brion, “The World of Archeology” című Londonban kiadott könyvében (1962. évi kiadás) a 164-65. oldalakon írta: — “Lurisztáni leletek szoros kapcsolatban vannak a “puszták népének a művészetével”; Ordos pusztá, Oroszország és Magyarország területén talált összittya kincsekkel.” —

James Churchward, “The Children of Mu” című könyve 237-239. oldalain írta: — “Kr. e. 1500 körül, amikor az első árja törzsek leereszkedtek Ázsia hegyeiből és betörték a mai Perzsia területére, ott a szittyákat találták, akik az ország őslakói voltak.” —

Magde Genison, “Roads”, Londonban 1949-ben kiadott könyve 67. oldalán írta: — “Lurisztánban (Perzsia) egy olyan ősi vízvezeték fedezték fel, amelynek 2,6 fokos lejtése a vizet állandóan mozgásban tartotta és a földek elsivatagosodását megakadályozta. Ez a vízvezeték talán Kr. e. 9 és 7 ezer évek közötti időkből maradt vissza.

Marcel Brion, “The World of Archeology” című könyve 92. oldalán írta: — “Pumpelly városnyomokat talált Turkesztán területén, amelyek egyidősek a legősibb szumir városokkal.” —

Stein Aurél, Belsőázsia sivatagjairól nyújtotta az eddig legjobb, legmegbízhatóbb földrajzi és régészeti képet.

— “A romokban heverő lakhelyek, kihalt fák, elhagyott csatornák és az ősi telepek nyomai láthatók a Takla-makán, a szélvájta Lop-nor és a kínai Turkesztán elriasztó sivatagaiban. Baluchistánban talált ősi civilizáció központok feltehetőleg megtermékenyítették az egész ismert világot. Az ősrégi Elám támadt fel ott a titokzatosan gyönyörű “susai cserepes iparral” együtt.

Ezekben a sivatagokban napfényre került ősi indiai kéziratok, fára és bőrre írt írásemlékek, amelyeknek eredete visszanyúlik a Kr. előtti és utáni évszázadokba, új távlatokat nyitottak a belsőázsiai civilizáció eddigi homályos korszakaira.” —

Takla-makán sivatagban, a kínai Turkesztán oázisaiban tártak fel először az egykor ott virágzott ősrégi kultúra nagy törté-

nelmi érdekességeit. A leletek roppant tömege meglepő világot vetett egy letűnt civilizáció legapróbb emlékeire is. Sokat mondók és csodálatra méltók ezek a maradványok, mert olyan tájakról valók, amelyeken valamikor legerősebb volt India, Kína és a klaszszikus Nyugat vérkeringéseinek a lüktetése.

Amióta csak ember lakik a Khotán területén, a betelepült térség örökös küzdelmet folytat a Takla makánnal, a sivatagok legszörnyűbbikével. Régi hagyományok megemlékeznek a sivatag előnyomulása következtében elhagyott ősi városokról és telepítvényekről. Khotánban egykor virágzott kultúráról és annak eredetéről beszélnek az évezredek homoksírokból kiásott ősi templomok, lakóházak, szoborművek és falfestmények.

Összittya alakították és fejlesztették ki ezt az ősi kultúrát és civilizációt, de ők voltak az ősi indiai városok alapítói is. Az Indus völgyi ősi kultúra és civilizáció tagadhatatlan hasonlóságot mutat a szumir, az iráni és a dunavölgyi kultúrákkal.

Arnold Silcock, “Introduction to Chinese Art and History”, Londonban, 1936-ban kiadott könyve 30. oldalán írta: — “Az indusvölgyi festett cserepek sok közös vonást mutatnak a susai és a turkesztáni leletekkel.” —

Hevesi Vilmos, Mohenjo-daro romjai alól előkerült ősrégi leleteken talált jelképes írással kapcsolatban azt állapította meg, hogy az indusvölgyi írásjegyek közül 120 írásjegy kétségtelenül azonos a Mohenjo-daro romoktól 25,000 km. távolságra fekvő Húsvét szigeteken felfedezett ősrégi írásjegyekkel.

Paul Hermann, “Conquest by Man” Londonban 1954-ben kiadott könyve 194. oldalán megerősítette Hevesi megállapításait, amikor ezeket írta: — “A tudósok bizonyos hasonlatosságot találtak a Mohenjo-daro és Húsvét szigetek írásjegyei között és ez a hasonlatosság vitathatatlan.” —

Ha pedig összehasonlítjuk a Mohenjo-daro ősi írásjegyeket a magyar rovásírás betűivel, akkor nagyon sok hasonlatosságot találunk, amely csak a turáni eredetet igazolja.

Krisztus előtt az ÖTÖDIK és a NEGYEDIK évszázadokig Ázsia mérsékelt égöv alatt fekvő területein a Kárpátmedencétől a Sárga-tengerig az összittya-hun fehér bőrszínű ember uralkodott.

Rudenko, S. I. “Skifskaya problema i Altaiskia nabodki”, Izvestia AN. SSSR. Seria istorii i filosofii, 1944. No. 6. számában a következő megállapításokat találtuk: — “Pazirik, Shibe, Tuekt, Kurai és Katanga mellett feltárt szittyasírokból napvilágra került koponyák többsége “EURÓPAI TÍPUSRA” vallott.

Kr. e. az ötödik, vagy a negyedik évszázadig Nyugatsibéria la-

kossága európai eredetű nép volt és csak azután indult meg oda a "MONGOL BEÖMLÉS", aminek az eredménye egy vegyes típusú lakosság volt." —

A régészeti kutatás cáfolhatatlan bizonyítékai szerint távolkelet mongol őslakói csak a Kr. előtti ötödik, vagy negyedik évszázadokban érték el Nyugatsibéria területét, tehát Európában és a Kaukázus vidékén ezekben az időkben mongolok, vagy mongoloidok ismeretlenek voltak.

Egy másik igen fontos bizonyíték. A sárga faj, a sárga ember nem illeszthető bele a bibliai leszármazási elméletbe, mert abban az időben, amikor a Bibliát megszerkesztették, összeállították Kisázsiaiban és a Földközi-tenger térségében a mongol ember ismeretlen volt.

A magyarság ősei az európai őshonos (autochton) ősturan szittyák voltak, akik a legrégebbi időkben a Kárpátmedencéből kivándorolva népesítették be Ázsiát és Afrika északi területeit, tehát megdőlt az az állítás, hogy az ősturáni szittyák Ázsiából származtak volna.

Ezek után feltehető az a kérdés, hogy hol volt "EURÓPA MAI ÁRJA FAJÚ NÉPEINEK AZ ŐSHAZÁJA?

Ripley W. Z. "Races of Europe", Londonban kiadott könyve 354. oldalán írta: — "A kőkorszakban Középoroszországban "DOLICHOCEPHALIC" nép lakott. A feltárt sírokból napvilágra került koponyák háromnegyed része HOSSZÚFEJŰ volt. Kr. e. a 13. és a 9. évszázadok között már csak a lakosság fele volt hosszúfejű. A kilencedik évszázad után pedig csak 40 százalékot tett ki a hosszúfejű lakosság." —

Ripley egy másik megállapítása szerint a "SZLÁVOK ÉS A SZITTYÁK" között semmiféle faji kapcsolat nem volt.

Az európai árják (germán népek) őshazája Ázsia északi övezetén terülhetett el, ahonnan lassan fokozatosan beszivárogtak az Ural környékére és a mai európai Oroszország területén telepedtek le.

Kr. e. a 13. évszázad körül Oroszország területén letelepedett árja fajú népek egyes csoportjai, törzsei megindultak újabb területek felé és kezdetét vette az a népvándorlás, amely csaknem szünet nélkül másfél évezreden át tartott.

Kr. e. kb. a hetedik évszázadban Oroszország déli vidékein, a mai Ukrajna területén a Kárpátmedencéből kivándorolt egyes ősszittyá-hun törzsek telepedtek le és kb. Kr. e. a második évszázadig tartóan meg is maradtak, míg a szakadatlanul tartó árja áramlat ezt a kialakult ősturan kultúrát és civilizációt el nem so-

dorta.

A régészet és történelemtudomány megállapításai szerint Oroszország hatalmas területén olyan műveltség volt, melynek folytonossága a KŐKORSZAKTÓL kezdődően egészen időszámításunk hetedik évszázadáig csaknem zavartalan volt. A leletek túlnyomó része "KŐ ÉS CSONTESZKÖZ", de a kezdetleges kő és csonteszközök mellett ugyanazokról a helyekről a "BRONZKORI MŰVELŐDÉS" egy későbbi szakaszának jellegzetes tárgyai is előkerültek.

Ez a "KÉSOI BRONZKORI MŰVELŐDÉS", amely Kr. e. a VI. évszázadtól a II. évszázadig virágzott Oroszország egyes, főként DÉLUKRAJNA területein, minden esetben egy olyan műveltségi hullámmal hozhatók kapcsolatba, amelyet a szittyák idéztek elő, hiszen ez a terület évszázadokon keresztül tartóan uralmuk alatt állott, amelyet a közelmúltban feltárt városromok és temetkezési helyek igazolnak.

Amint az árja fajú népek egyre fokozódó nyomása következtében a mai Ukrajna területén a SZITTYA-FEHÉRHUN BIRODALOM felbomlott, e terület életében egy nagy visszaesés következett be, mert ismét a kő és csonteszközök váltak túlnyomókká.

Egy újabb fellendülés csak akkor következett be, amikor ezen a területen feltűntek a HUNOK, majd az AVAROK, tehát azok a MAGYAR FAJÚ NÉPEK, akiknek az ősei közé sorolhatók az IRÁNI SZITTYÁK is és ez az újabb fellendülés egy részben még bronz, részben már igen fejlett VASKULTÚRA alakban mutatkozott be.

Oroszország területén mindenütt az alacsony színvonalra valló csont és kőeszközök folytonossága azt bizonyítja, hogy ennek a területnek az őslakossága a Kőkorszaktól kezdődőleg, mindaddig míg meg nem ismerkedtek a SZITTYÁKKAL-HUNOKKAL-AVAROKKAL, tehát a MAGYAR FAJÚ ÖSSZITTYA FEHÉRHUN ŐSI LOVASMŰVELTSÉGGEL BÍRÓ NÉPEKKEL, "ERDŐLAKÓ, VADÁSZ, HALÁSZ ÉS GYŰJTŐGETŐ ÉLETMÓDOT FOLYTATÓ NÉPEK" voltak.

H. G. Wells, "A VILÁGTÖRTÉNET ALAPVONALAI" című munkája (magyar kiadás) 301. oldalán írta: — "Az árják ökrös szekereken vándorló erdei népek voltak, akik csak később kaptak a lóra." —

Életmódjukban fordulópont akkor következett be, amikor vadászterületeik szegélyvonalán egy MAGASMŰVELTSÉGŰ HÓDÍTÓ ŐSNÉP telepedett le, amely ott is meghonosította a földművelést, az állattenyésztést, az ipart, bányászatot és a kereskedelmet, amelyet évezredekkel ezelőtt már a Kárpátok, a Kaukázus és Hi-

maláják sziklabástyáitól határolt tájakon egy földművelő és városépítő műveltségekben bontakoztak ki.

Azon a hatalmas területen, amely a Kárpátok falaitól határolt Dunamedencénél kezdődik és az euráziai steppék füvestérsegein keresztül legkeletebbre a Sárga-tengerig, délen az Indus, az Euphrátes, a Tigris, majd ezek folytatásaként a Nilus folyó völgyéig húzódott, olyan ősnép lakott, amely már a történelmi idők kezdetei előtt olyan műveltséget és polgárosodást fejlesztett ki, amelyek minden megvonatkozásukban összhangzóan simulnak egymásba.

A kőkori, a bronzkori, majd a vaskori kultúrák készítményei, formái és díszítő elemei minden esetben azonosak egymással, az embertani leletek és temetkezési szokások a földrajzi fogalmak hitelesen megállapított nevei az "ŐSMAGYARSÁGOT" térbelileg erre a területre helyezik.

Ignatius Donnelly, "ATLANTIS" című munkája 260-ik oldalán írta: — "hogya igaz, hogy az emberiség első ága a TURÁNI Atlantisz-i eredetű... akkor mi Atlantiszból kaptuk a műveltségre képesnek bizonyult összes építő és fémfeldolgozó fajokat. Ezek után mi az embereket (emberiség) két részre választhatjuk, azokra akik az Atlantiszból magukkal hozott műveltségre képesek és azokra, akik lényegükbe mindig barbárok, mert semmiféle vérségi kapcsolatuk az atlantiszi emberrel nincs." —

A. L. Basham, "The Wonder That Was India — A survey of the culture of the Indian sub-continent before the coming of the Muslims" — Sidwick and Jackson, London, 1954, című munkája 29-ik oldalán írta:

— "Körülbelül 2000 évvel Krisztus előtt Lengyelországtól Közepáziáig a nagy pusztaságon félnomád barbár nép lakott. Magasak, aránylagosan világosak és többségükben hosszúfejűek voltak, akik pásztorkodással és egy kis földműveléssel is foglalkoztak. Habár sohasem voltak a valóságban összeköttetésben a szumirokkal, mégis magukévá tettek bizonyos mezopotámiai újításokat. A második évezred korai idején nép nyomás, vagy pedig a legelők kiszáradása, avagy mind a két oknál fogva ez a nép megindult. Bandákba verődve délre és keletre vándoroltak. Legyőzték a helyi lakókat, összeházasodtak velük, hogy azután az uralkodó réteget alkothassák. A legtöbb országban, ahol letelepedtek NYELVÜK LASSANKINT HOZZÁIDOMULT a legyőzött népek nyelvéhez. Egyrészt betört Európába, hogy őse legyen a görögöknek, a latinoknak, a keltáknak és a teutonoknak (németek). míg másik részük ottmaradt az ősi otthonban, ezekből lettek a balti és szláv

népek, egyéb csoportjaik délfelé vonulva a Kaukázusból és az IRÁNI FENNSÍKRÓL indítottak támadást a KÖZELKELETI CIVILIZÁCIÓK ELLEN." —

Rene Sadilott, "A Bird' View of World History", Londonban 1951-ben kiadott könyve 34-ik oldalán írta: — "Mohenjo-daro és Harappa ősi kultúráját a nomád árjak pusztították el." —

A nyugati tudósok és archeológusok megállapításai szerint az árjak félnomád barbárok voltak, akiknek az őshazája Oroszországban? (Ázsiában a szibériai őserdőben) volt.

Ősi árja kultúra és civilizáció soha nem volt, nem létezett, mert semmi nyomát eddig fel nem fedezték. Nem voltak ősi árja városok, mert pusztá, erdőlakó, kóbor, bandákba tömörült nép a történelem folyamán még sohasem épített városokat, csak felégette, kirabolta azokat.

Bebizonyított történelmi tény, hogy az árjak voltak azok, akik az ősi turáni népek kultúráját, ahol csak tudták letarolták, de idők folyamán a leigázott őslakóktól átvették azok műveltségét, amivel később, mint a sajátjukkal léptek a történelem színpadára. — (Lásd a görögöket és a latinokat). —

*

*

*

Nem a tetsző, hanem a maradandó lebeg szemünk előtt, azért legfőbb törekvésünk, hogy egyedül azt adjuk elő, amit a történelem igaznak ismert el. A tárgyilagosságot óhajtva ismertetni fogjuk néhány idegen lelkű magyar történész (?) céltudatos és helytelen történelmi beállítást:

— "A Magyarság néprajza — IV. kötet. A Magyarság Szellemi Néprajza II. rész" A Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, Budapest, 1943. decemberi kiadása, 342. oldal.

— "Alig félévszázada annak, hogy tisztult látással tudatára ébredtünk hovatarozandóságunknak. Kiderült, hogy északi, urali környezetből származunk, rokonaink nyelvileg és fajilag FINNUGOROK a legközelebbiek az Uralon túl, felső Szibériában élő vogul és osztyák nép; elmaradt primitív életét élő törzsek, akiknek változatlanul egyszerű életmódjukkal bizonyára azonos volt egykor a miénk is. Csak onnan való kiszakadásunk után a törökös népekkel együtt töltött félezer év a délorosz síkon juttatott bennünket magasabb, lovasnomád műveltséghez." —

— "Emlékiratok a magyar keresztyénség első századából", Pest, 1865. I. "Szent István legendájának egy mondata", fordította Szabó Károly:

— "Így történt azután, jegyezte fel valamikor még a XI. szá-

zadban Szent István legendájának az írója — hogy az Isteni kegyesség szempillantása a kárhozat és tudatlanság fiaira, az Isten-tiszteletet nem ismerő vad és kóbor népre, a Pannóniában lakozó magyarokra is az égből kegyelmesen alátekintve, hogy akiket a kereszténynek kicsapongásainak megbosszulására ősi lakhelyeikből azelőtt örök titkos végezése szerént a nyugati tartományokba kihívott vala, azokat az eleve elvégezett idő bekövetkeztével, a gonosz-ság útjáról az igazság ösvényére, a sötétség éjéből az örök mara-dandó jutalom reményére vezesse.” —

Számos magyar történelmi munkában találunk hasonló szel-lemben írt történelmi koholmányt, melyek közül egyet érdemes-nek tartottunk idézni.

— “Régen Krisztus születése előtt legalább 500 évvel a ma-gyarság megismerhető elei az Ural hegység déli lejtőjének mindkét oldalán éltek. A nemzetgyermekkorban anyajogú vadász-halász állattenyésztő nemzetségeket látunk, amelyek nemzetségek alatt teljes gazdasági és politikai egyenlőségben éltek. A Kr. e. II. szá-zad körül a magyarság kiválik a finn-ugor nagy népcsaládból és Nyugatsibériában a rabszolgás — állattenyésztő földművelő turko-tatár törzsekhez csatlakozik. Itt ismerkednek meg először a föld-műveléssel és a rabszolgás termelés hasznával, ezért rabszolgaszer-ző katonai vállalkozásaiknak eredményessé tételére a nemzetségek közjogi tanácsba tömörülnek, törzseket alkotnak, törzsfőnököt vá-lasztanak.” — (dr. M.) —

Az eddigiek alapján már láthatjuk, hogy Kr. e. a II. évszá-zadban a magyarság nem válhatott ki a FINN-UGOR NAGY NÉPCSALÁDBÓL, mert annak sohasem volt a tagja. Nem is csatlakozhattk Nyugatsibériában TURKO-TATÁR TÖRZSEK-HEZ, mivel ilyen törzsek azokban az időkben még nem is létez-tek.

A turko-tatár népek őseinek feltűnése és nemzetté integrá-lódása csak a Kr. utáni X. évszázadban vette kezdetét és ősi a-laprétegük az UIGHUOK is csak Kr. után 565-569. évek kö-zötti időkben tűntek fel a történelem színpadán.

Encyclopedia Britannica, 1929. évi kiadás, XII. kötet. 187. oldal: — “A törökök (?) Kr. u. 565-ben rátörtek a FEHÉR HU-NOK Oxus környéki hazájára és elűzték őket onnan.” —

Dr. literáti Vágó Pál ezekre a történelmi koholmányokra ezt a véleményét nyilvánította: — “Csak így mehetett feledésbe ősi, mythikus kegyelettel ápolta, az őseredetig visszanyúló származástu-datunk. Így sikerült fegyverrel verhetetlen őseinket hivatástuda-tuk kioltása és történetük meghamisítása által egy idegen érdek-

politikai igába hajtani. Csak így sikerült a magyarokban azt a hitet szentesíteni, ... hogy a mi egészen kiváltságos és dicső hi-vatásunk a keresztény NYUGAT védőpajzsaként vállalt öngyilkos-ságban és a honfoglalók vérén szerzett földünk nagylelkű szétosz-togatásában áll.” —

Lukácsi Kristóf, “A magyarok őselejei és hajdankori nevei” című 1870-ben Kolozsvárott kiadott munkájában azt bizonyítja, hogy a magyarság őseinek semmiféle vérségi kapcsolata a finn-ugor népekkel nincs, mert a magyarság ősei a Kaukázus hegység mind a két oldalán, továbbá az iráni fennsíkon, az Aral tó környékén és Indiában éltek.” —

Meg kell jegyeznünk még azt is, hogy Kr. e. a II. évszázadban a magyarok megismerhető elei azért sem csatlakozhattak turko-tatár törzsekhez és nem is tömörülhettek közjogi tanácsba, mert azokban az időkben EGY HATALMAS BIRODALOM ALAPÍ-TÁSAVAL VOLTAK ELFOGLALVA.

Kr. e. 255-ben az ősturán magyar fajú szittya-fehérrhunok fő-törzsének a CHUSOK-nak egyik ága a PARTHUSOK, vagy PÁRTOSOK újból hatalmukba kerítették Perzsiát és rövid idő alatt fél Ázsiát uralmuk alatt egyesítették. (Petit Larousse illustre — Nouveau Dictionnaire Encyclopediqu, Paris, 1909. 1508. ol-dal.) —

A VILÁG LEGŐSIBB NÉPE.

Atlantisz álom, vagy valóság??? — 1951. szeptember 16-án Sydneyben Australia) a “2. G. B. rádió adón” a British Th. So-cietty következő rendkívül érdekes felolvasása hangzott el:

— “Az Atlanti óceánban végzett újabb mélységmérések és ku-tatások oda irányították a tudományos körök figyelmét, hogy Atlan-tisz létezésével komolyan foglalkozzanak.

Plato szerint, aki először hozta nyilvánosságra Atlantis törté-netét, Atlantis népének volt a legősibb civilizációja. Nagy váro-sokban, gyönyörű palotákban laktak, templomaik arannyal voltak fedve, széles hosszú műutak és csatorna hálózatok szőtték be a földeket, ahol gulyák és ménesek legeltek. Kitűnő hajókat és harciszekereket építettek. Atlantiszban élt a legnemesebb ember-fajta, amely az ősi pelazg ATHENE-ik magvát képezték. Atlan-tisz vezetett kitűnő ezerévesével s alkotmánya, amelyet maga Athe-ne istennő alkotott ezer évekkel előzte meg Sais alkotmányát.

Atlantisz fennhatósága alá tartozott az egész mai Földközi-tenger vidéke: Athen, Egyiptom, Európa és Előázsia.

Annak igazolására, hogy Plato akkor sem mesélt, amikor At-

lantisz műveltségéről és hatalmáról írt, egy egész sereg régészeti adatot soroltak fel:

— "Troja feltárója dr. H. Schliemann egyiptomi papiruszokról is meggyőződött Atlantisz egykori hatalmáról. Az egyik egyiptomi papirusz megemlíti, hogy Kr. e. 7,650 -ben, az akkori faraó felfedezőket küldött az anyaország felderítésére, ahonnan az egyiptomiak származtak, a kiküldöttek azonban eredmény nélkül tértek vissza, mert az óceán vizei mindent elnyeltek.

Tény, hogy az egyiptomi kultúra gyökerei ismeretlenek, hiányzik a kezdetleges művelődésnek a legcsekélyebb maradványa is. Dr. H. Schlieman talált olyan papiruszokat is, amelyiken Manetho egyiptomi történész megemlékezik arról, hogy valamikor Atlantisz királya meglátogatta Egyiptomot.

Ugyancsak Trojában találtak egy bagoly képével díszített vázát is, amelyen hierogliphákkal olvasható: Kronos Atlantisz királyától. Ennek a vázának a hasonmását — amely a Louvre büszkesége — a délamerikai Tihuanakából származó régészeti gyűjteményben őrzik. E vázák alját egy "arany - alumínium - platina" ötvözetből készített korong díszíti. Ezt az ötvözetet még a mai technikának sem könnyű feladat elkészíteni.

Az előadás zárószavai a következők voltak: The Atlantean race was the first of the 4 major races of man, which will occupy this planet during this present period of activity. The fourth of Aryan race is now in process of development. The Atlantean peoples are still numerically preponderant on the earth. Here is a list of some of the nations which belong to the race. The Patagonians, the American Indians of North and South America, the Chinese, the Basque people of Spain, the Magyars of Hungary, the Japanese and all the Mongoloid and Malayan peoples. —

Ezt az előadást azért tartottuk érdemesnek megemlíteni, mert a magyarságot, mint földünk egyik legrégebbi népét említette.

Ebből az előadásból is láthatjuk, hogy milyen tévesek voltak származásunkról, embertani összetételünkéről és kultúrtörténelmünkéről eddigi ismereteink és főképpen milyen fogyatékos önismeretünk.

Amint az egyes egyén életében, éppen úgy a nemzet életében is a jövő kulcsa az önmegismerés. Aki megismerte önmagát, jó és rossz tulajdonságait egyaránt az nem elfogult többé önmaga iránt és képes felismerni rendeltetését s azelőtt nyitva van a jövő.

Keressetek, kutassatok, mert az egész világ egyetlen nemzete sem talál annyi kincset kultúrája gyarapítására, mint a magyar.

A történelmi nevek zür-zavarában a Kárpátmedencében kialakult ősturáni szittyá fajt általában FEHÉR HUNNAK nevezik.

A fehér hunoknak a nemzetközi szakirodalomban kb. 250 - 300 különböző elnevezése ismeretes, amivel a zür-zavart tökéletesítették. Az eftaliták, haitaliták, jue-tik, jue-chik, jeták, vusun hunok, parthusok, indo - skythák, királyi szittyák, hunok, shiung-nuk, avarok, kazárok, kunok, bessenyők stb., mind a hatalmas és életérős magyar fajú, ősszittyá - hun nagycsalád tagjai, akik a nagykitérjésű eurázsiai térség különböző pontjain telepedtek le.

Az ősturán szittyá - hun faj egyeneságú leszármazottja a mai magyarság. Egy önálló, magából fejlődött faj. Egy fajnál sem hátrábbvaló, de nem is mellérendelten egyenértékű. E föld térségén való szereplésük legrégebbi ideje óta nem a nyers erejük, hanem a szellem tiszta értékei alapján — mint a világ meghódítása, mint a lelkek meghódítása terén is mindig legelől jártak.

Történelemszemléletünkben bemutatjuk a magyar népet, távolabbi életkeretében, amely nem más mint a "TURÁNI GONDOLAT" és ezzel a magyar létérdek előretörésének további irányát szabjuk meg.

A "TURÁNI GONDOLAT" a magyar népnek a mai helyzethez szabott életformája, a magyar történelmi fejlődés és hivatás további lehetősége.

"Zajti Ferenc mondotta: ha van élettere az árjaságnak, a zsidóságnak, a germán, az olasz, a japán és az angol népnek stb., — bizonyára van élettere a magyarnak is." —

Az ázsiai puszták roppant kiterjedése mellett eltörpül Európa területe. Valamikor ez a Magyarországgal kezdődő nyugat és keletázsiai pusztaság volt a belső otthon területe a magyar fajú, ősszittyá - hun fajnak.

Az eke, meg az ásó mindent kifordít a földből, így jutott napvilágra a régi szittyá föld megannyi kincse. Igen értékes és jellegzetes módon festett ősi agyagedények, mint a szittyá fazekasművészet ismertető jele, de ugyanígy a talált rengeteg bronzlelet is pontosan mutatja a régi szittyá kultúra elterjedését, amely Magyarországtól kezdődően keleten Japánig és délre kanyarogva Indiáig ért el. De ugyancsak megtaláljuk a Spanyolországi "IBÉR-BASZK NÉP" területén is, ahová Afrika északi partjain haladva az egyiptomi HYKSZOSZ URALOM szétszóródott kaukázusi eredetű népességéből jutott el maga az IBÉR NÉP. És ugyancsak megtaláljuk ezeket a szittyák biztos ismertető jeleit a régi szumiroknál és ugyancsak a szumirokkal rokon "maya - azték kultúrákban" Amerikában is." — (Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek.") —

A történelemtudományban előszeretettel barbároknak, vadembereknek tüntetik fel földünk kultúrájának és civilizációjának a megteremtőit, de néha egyesek akaratlanul beismerik, hogy téves utakon járnak.

Marcel Brion, "The World of Archeology" — Central Asia — Afrika — The Near East —, című könyve, London 1962, írta: 18.-ik oldal. A kimbereket, a szkítákat, a szármatakat és a hunokat szokás szerint barbároknak, vadembereknek nevezik. Ezek a valóságban egy ÚJ MŰVÉSZETNEK VOLTAK A MEGTEREMTŐI, amelynek visszhangja volt a középkori skandináv faragásokban, az ír templomi miniatűrökben és még a mai katedrálisaink faragásában is." —

Kétségtelen Krisztus előtt 10,000 és 5,000 évek között a Kárpátmedence megszorodott ősturán, szittyá-hun népének az emberfeleségei elindultak Ázsia felé. Ezekkel a vándorlásokkal kapcsolatban W. W. Hunter angol történész "Az Indiai Birodalom" című könyvében a következőket állapította meg:

— "A turániak legősibb vándorlásai kétségtelenül még a történelem előtti időkben történtek. Az induktív történelem még távolról sem vizsgálta meg a TURÁNI ŐSKORT, ahhoz hasonló sikerrel, mint amelyet végzett az árja népek eredetére vonatkozólag. Mégis van bizonyíték, amely azt mutatja, hogy TURÁNI EREDETŰ NÉPHULLAMOK már a legrégebbi időkben átkeltek a Himaláják hegyein." —

Jegyzetek.

Sir William Wilson Hunter, "The Indian Empire, its Peoples, History and Product." London, 1893. 221. oldal.

Chapter VII.

— "Another great family of mankind, the TURANIAN, had also its home in central Asia. The earliest migrations of the TURANIANS in Asia belong to a period absolutely PRE-HISTORIC; nor has inductive history yet applied its scrutiny to Turanian antiquity with the success which it has achieved in regard to PRIMITIVE ARYAN MIGRATIONS." —

Ázsia roppant kiterjedésű belső területén a Káspi-tengertől a Sárga-tengerig az ősi romvárosok százait tárták fel. Ezek az ősi romvárosok egyidősek a legősibb szumir városokkal.

Vámbéry Armin 1869-ben Londonban kiadott könyvében (Arminius Vambery, "Travels in Central Asia") írta: — "Közel a Káspi-tenger keleti partjaihoz GOMUSHTEPE-n nagyon fontos romokat találtam. Ezek a romok összefüggésben vannak egy 10

földrajzi mérföld hosszúságú falmaradvánnyal. Ezen a vidéken látható még egy ősi 150 mérföld hosszúságú vízvezeték is, amely egészen a Perzsa hegyekig terjed. Belsőázsia egész területe a Káspi tengertől Kínáig a Gobi sivatagot is beleértve tele van ősi romokkal." —

Krisztus előtti 2,300-2,500. éveket megelőző időkben Ázsia belseje, ott ahol a fehér hunok központi hazája terült el nem úgy nézett ki, mint ma. Az Oxus folyó déli vidékét gazdag öntöző hálózat szelte keresztül-kasul. Ezen a területen alapították meg központi hazájukat a Kárpátmedencéből kivándorolt fehér hunok, akiknek egyrésze az "IRÁNI KIRÁLYSÁGOT" alapította. Az Oxus folyó ezekben az időkben a KÁSPI-TENGERBE ÖMLÖTT de medret cserélt és ma az ARAL-TÓBA ÖMLIK. (Lásd: "Muir's Historical Atlas", Ancient Medieval and Modern. London, 1957. Első rész 5. és 9. oldal, Második rész 2. oldal.

A fehér hunok hatalmas csatornaművel egyszerűen áttértek a nagy öblű Oxus folyót a Káspi-tengerből az Aral-tóba. Az Oxus, ma Amu darja folyó, "ANAHYTA"-nak a fehér hun nép TERMÉSZET ISTENASSZONYÁNAK, az összittyá "TURÁN BOLDOGASSZONY"-nak volt ajánlva. Meg kell itt jegyeznünk, hogy a turáni eredetű ETRUSZKOK természet istenasszonyának a neve pedig "TURÁN" volt.

Ahonnán az Oxus folyó ered a Pamir fennsík körzetébe tartozó BADAKSAN-i erdőségben lévő forrásvidéke, szent hely volt, ahova áldott utak vezettek.

Ez a valamikor nagyon termékeny és dús terület ma sivár, száraz, kietlen, kopár, terméketlen vidék. A gondos kutatás megállapította, hogy Kr.e. 2,400. és 2,300. évek között egy nagy természeti tűnemény Európa, Ázsia és Afrika térségén óriási pusztításokat okozott.

Claude F. A. Schaeffer, "Stratigraphie comparée et chronologie de l'Asie Occidentale", (III. e et II. e millénaires), Oxford Univ. Press, 1948 című műve 534-567. oldalain írta: — "Előázsia, Mezopotámia, Kaukázus, Iráni felföld, Syria, Palesztina, Cyprus és Egyiptom egyidőben pusztultak el. Ezeken a területeken a "RÉGI CIVILIZÁCIÓ TÖRTÉNELMI KORSZAKA" befejeződött.

A régi bronzkori nagy városok Anatoliában: Alaca, Huyuk, Tarsus, Alisár; Syriában Ugarit, Byblos, Chagar, Tell Brak, Tepe Gawra; Palesztinában Beth Shan, Ai; Perzsia, Kaukázus, Mezopotámia, Cilicia és Egyiptom ősi civilizációja a pusztulás szörnyű képét mutatta." —

A szörnyű természeti tűnemény (katakizma) romba döntötte a Tarim medence, a mai Gobi sivatag és az Ordas puszta ősi városait. Az egykori csaknem öt millió négyzetkilométernyi kultúrterület nagyrésze ma lakatlan sivatag, de ahol ma csak futóhomok van, 4,200-4,300 évvel ezelőtt dús legelők voltak, melyeket nagy folyók szeltek át; ezeknek ma már csak a medre van meg; az egykori dús esőzések után ma már nagy ritkaság az eső és az egykor ott virágzott városokat eltemette már a futóhomok. Az éghajlati viszonyok változása következtében TURÁN a kultúra számára elveszett, s azon a területen, amely egykor a magas kultúrájú szumirokat, India őslakóit és a kínai kultúra, civilizáció megalkotóit, kifejlesztőit adta az emberiségnek, ma már csak vadászattal, halászattal és pásztorkodással foglalkozó népek laknak.

Az ősturán ember a rombadőlt kultúrája és civilizációja helyébe újat teremtett, de a borzalmas természeti tűnemény kiűzte ősi otthonaiból az árják őseit is, akik eddig Ázsia északi részeiben, Szibéria őserőiben tanyáztak. A primitív, vad, nomád ősarják elindultak a turánok újból felépített városai felé és újabb irányba terelték az emeberiség történelmét.

HARMADIK FEJEZET

INDIA ÉS AZ ŐSTURÁNOK.

A KÍNAI BIRODALOM ÉS KIALAKULÁSA

India. — India legrégebb kultúrnépének általában azt az árja-fajú népet tekintik, mely a Vedák szent könyveit állítólag reánk hagyta. Nem bizonyítható, hogy ez a nép már Kr. e. 1500 előtt megjelent volna az Indus völgyében, az ellenben igen a Vedák szövegéből, hogy ez az árja nép a kultúrának a legalacsonyabb fokán állott. Az árják nem ismerték a fémeket; állattenyésztő nomádok voltak s a kérdéses évezredben még legfeljebb apró falvaik voltak. A lovat már látásból ismerték, de még nem használták se vontatásra, se teherhordásra, se lovaglásra. A számár, a macska és a sertés is ismeretlen volt előttük.

Az egymás nyomán járó történészek szerint az árják az Indus völgyét nehéz harcok árán foglalták el a régebbi őslakosságtól.

Tény, hogy az árják előtt az Indus völgyében egy magas műveltséggel és kultúrával bíró ősnép lakott. 1922-25-ben az Indus középső folyásának mentén Sir John Marshall föltárta Mohenjodaro és Harappa városok romjait és napvilágra hozta egy az árjáknál sokkal régibb kultúra és civilizáció tömerdek emlékét.

A két város kultúrája azonos volt és mivel ez a két város körülbelül ezer kilométerre van egymástól, egy nagy területen uralkodó ősnép hagyta ránk itt emlékeit, melyek sokkal régebbiek, mint akár a szumir, akár az egyiptomi kultúra emlékei.

Mohanjo-daro és Harappa a mai nagy világvárosokhoz hasonlítható nagy városok voltak, óriási csatorna és vízvezetékhalózzal kitűnő mérnökökre valló városrendszerttel, emeletes házakkal, melyek elsőrangúan voltak építve s legkitűnőbb téglákból, míg az árják Kr. e. első évezredben is kizárólag fából és bambusznádból építkeztek. Tehát semmi kétség nem lehet az iránt, hogy az Indiában az árják előtt élt népnek sokkal fejlettebb kultúrája volt, mint az árjáknak.

Az angol és indiai történészek megállapításai szerint Indus őslakói az ősturánok voltak. Az ősturánok legősibb vándorlásai még a történelemelőtti időkben történtek, mégis van bizonyíték, amely azt mutatja, hogy turáni eredetű néphullámok már a legrégebbi időkben átkeltek a Himalája hegyein és azok nyílt szorosain aláereszkedtek Indiába. — (W. W. Hunter, "The Indian Empire", London 1882.) —

Alex Cunningham, "Ancient Geography of India" London-